

Mihăilă Norina cl.VII-aA

Giuseppe Verdi

Giuseppe Verdi a fost un maestru incontestabil al muzicii de operă. A reprezentat pentru compatrioții săi vocea conștiinței naționale, muzica sa însoțind nașterea Italiei moderne. Genial și prodigios, părintele lui Nabucco și al Traviatei întruchipează, alături de Victor Hugo, forța lirică a romantismului.

Giuseppe Fortunino Francisco Verdi trăiește copilăria modestă a unui fiu de cârciumar. Este născut la 10 oct. 1813 în satul Roncole. Copilul este energic și inteligent, iar tatăl consimte să facă sacrificiile necesare pentru ai oferi cea mai bună educație. La școala din Busseto talentul i-a fost remarcat, iar președintele filarmonicii locale, Antonio Provesi îl încurajează pentru a-și dezvolta aptitudinile. La nouăsprezece ani, Giuseppe Verdi primește o bursă la conservatorul din Milano. Profesorii de acolo consideră însă că tehnica sa pianistică are un nivel scăzut și îl resping la examen; Verdi se simte jignit și umilit. Hotărât totuși să-și clădească o carieră muzicală, rămâne pentru un timp la Milano, unde urmează mai apoi cursurile cu Vincenzo Lavigna și frecventează cu asiduitate spectacolele de la Scala. Revenind la Busseto, încearcă să obțină postul de organist, dar doar după doi ani reușește să-și învingă rivalul, pe abatele ferari.

În 1836 se căsătorește cu Margherita Barezzi, fiica protectorului său. Verdi nu se mulțumește cu confortul din casa socrului său, iar nerăbdarea și impulsul creativ nu-i dau pace astfel încât în 1838 hotărăște să-și încerce din nou norocul la Milano.

În bagaje, Verdi duce prima sa operă, „Oberto” pe care teatrul scala i-o acceptă în 1839. Giuseppe este propulsat imediat în rândul celor mai de seamă compozitori. O a doua operă a sa „O zi de domnie” a fost un eșec usturător. Curând Verdi este lovit de o dramă cruntă: moartea soției sale și a copiilor săi din cauza tuberculozei. Străduindu-se să-și depășească suferința,

acesta începe să lucreze la o nouă operă pe un libret de Temistocle Solero „Nabuco”. Acesta stârnește un entuziasm uriaș, când este reprezentat pentru prima oară în 1842. Cu această operă, Verdi se impune definitiv. celebru nu doar în Italia, ci pe întregul continent, compozitorul nu se mulțumește să-și savureze reușita, ci dimpotrivă, compune o capodoperă după alta: „Ernani” în 1843; „Lombarzii” jucată la Teatrul Fenice din Veneția; „I Due Foscari” în 1844; „Alzira și Ioana d’Arc” una an mai târziu; „Atila” în 1847... Toate marile scene ale Europei doresc să-i reprezinte operele, astfel că Verdi va denumi această perioadă „anii de gală”, ani în care compune fără încetare pentru a onora toate comenziile. O dată cu gloria i se rotunjește și averea, copilul sărac din Roncole devenind, la vârsta de treizeci și cinci de ani, un artist prosper. În curând trei opere vor da măsura geniului său muzical. În martie 1851, în ciuda meschinărilor și cenzurii, apare „Rigoletto”, pe baza dramei „Regele se amuză”, de V. Hugo. În 1853, Verdi „recidivează” cu „Trubadurul”, operă pe care publicul o primește într-o atmosferă frenetică. În același an pe 6 martie „Traviata” este reprezentată la Teatrul Fenice din Veneția. Inspirat din romanul „Dama cu camellii” de Al. Dumas, opera are un debut dificil. Cenzura este scandalizată de acest afront adus bunelor moravuri și cere ca demimondena Violetta să nu apară în costum de epocă. Modificându-și opera, Verdi, un an mai târziu înregistrează un triumf fără precedent. Prin operele sale, Verdi devine un adevărat erou național într-o țară care nu a reușit încă să se unifice.

Verdi a fost un om ursuz și singuratic celebru pentru accesele sale la furia asupra soliștilor și instrumentiștilor, fiind supranumit „il orso” (ursul).

Pe 22 ian. 1901, Italia se cutremură la aflarea veștii despre „il maestro” Verdi. Acesta zăcea în pat, într-o cameră de hotel din Milano. Municipality a cerut șoferilor de tranvaie să nu mai clacsoneze, pentru a nu tulbura odihna maestrului. Pe 27 ian. Verdi se stinge și întreaga Italie este-n doliu. În ziua

funerariilor, 200.000 de persoane îl însoțesc pe ultimul drum, iar o lună mai târziu, pe 27.feb. mulțimea se înghesuie din nou pentru a asista la transferul rămășițelor sale pământești în casa de odihnă a muzicienilor, pe care Verdi însuși o fondase. Sub bagheta lui Arturo Toscanini, orchestra interpretează „Va, pensiero” și „Nabucco”, opere pe care el le compuse cu șaizeci de ani în urmă.

Eleva Mihăilă

Norina-Maria